

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Proteus ofte Minne-beelden verandert in Sinne-beelden

Cats, Jacob

Rotterdam, 1627

Amans sibi somnia fingit

urn:nbn:de:bsz:31-101049

I*n* *sita est quibusdam tam ridicula,*
Philautia prurigo, ut, licet vel pe-
pone insulsiore sint, omnia nihilo-
minus splendida ac magnifica de sese
polliceri audeant.

Quid dignum tanto dabit hic pro-
 missor hiatu?

Sanè cum vasa vacua magis tinniat
ac arista inanes aliis emineant,

Parturient montes nascetur ridicu-
 lus mus,

Placet Menedemi dictum aureum,
qui Athenas studiorum causa pro-
perantes primò sapientes esse, tunc
philosophos, inde rhetoras, denique
rudes & omnium ignaros fieri, non
minus lepidè, quàm verè dixit. Va-
leat totum genus hoc ardelionum,
Solida, ac non inventum docta mens
(ut ille ait) quo diutius discit, in re
plura, in opinione pauciora novit.
Magna de seipso credere, exiguae
scientiae certum est indicium.

DAer is in sommige menschen
 soodanighen ketelende jeucksel
 van eygē liefde, datse, schoon sy zou-
 teloser zijn als pompoenē, evenwel
 nochtans veel groote dinghen van
 hun derven beloven. Maer wat kan
 doch sodanigen hoogen snurcker by
 brengē, nademael het vā oudts so ge-
 weest is, dat eē wan-vat meest bomt,
 ende 'rydele koooren-hayr hooght
 uytsteeckt, so en is van het wijd be-
 roemde swanger gaen der bergē, ge-
 lijck Horatius seyt, niet anders te ver-
 wachtē, als de geboorte van een gec-
 kelijcke muys. De Studenten eerst-
 mael t' Athenen komende, seyt Me-
 nedemus, sijn dappere gasten soosy
 meynen, maer strax niet anders als
 liefhebbers der wijs heyt, ende daer
 nae leerlingen der reden konst, ende
 ten lesten, gantsch plomp, ende van
 alles onwetende. 't Gaet noch huy-
 den ten daghe so met yder van ons,
 hoemen langer leert, hoemen inder
 daet wel meer, maer naer eygen oor-
 deel, min wetenschap heeft. Veel van
 sich te dencken, komt van weynich-
 te weten.

VARRO.

O*Mnes videmur nobis saperda, festi-*
vi, belli, cum simus coprea.

OVID. DE ART. 3.

P*Rona venit cupidis in sua vota fi-*
des.

PRO,

Laet u niet wijs duncken.

DE Specht vlieght over al, hy gaet de bosschen quellen,
 Hy wil (ghelijck het schijnt) de boomen nedervellen,
 Hy pickt in al het hout, en souckt een open gat,
 Maer vint ten lesten niet als, icken weet niet wat.
 Al wat de menschen doen, al wat de lieden maecten,
 He zy in kleyn bedrijf, het zy in groote saecken,
 Hoe slecht haer dinghen gaen, sy trotsen niettemin,
 De minste vanden hoop die heeft een vleyer in.

Arrogantia, profectus obstaculum.

N*Um penetrent morsus in singula vulnera querit:
 Dum nimium rostro maria fidit avis.
 Per via ligna ferent, nisi per via, Pice, putasses;
 Dum ruis huc illuc, tempus inane volat.
 Qui poterit, doctum qui se putat esse doceri?
 Qui sapiet, qui se jam putat esse sophum?
 Semper inanis erit mens, qua sibi plena videtur:
 Doctus erat, doctus ni sibi quisque foret.*

ECCLES. 3. 24.

La presumption a deceu plusieurs.

LE Pic auroit bien tost la fin de son ouvrage,
 Si de son bec n'avoit conceu trop grand courage:
 Vn cœur presumptueux ne fera rien du bon,
 Puis qu'il á de son faict trop grand opinion.

ARROGAN.